

Arrest

nr. 205 937 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GITS
President Kennedypark 31a
8500 KORTRIJK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 november 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VANSPEYBROUCK, loco advocaat A. GITS, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief van 22 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffen-

de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag van 22 juli 2014 onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoeker op 20 oktober 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2014 werd ingediend door :

*[M.,S.]
geboren te [...] op [...]*

DVZ ook gekend als:

*[M.,S.] [R.R.: ...]
geboren te [...] op [...]*

*nationaliteit: Armenië
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 22.08.1997 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 15.03.1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.03.1999. Op 05.05.1999 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22.10.1999, hem betekend op dezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit zeer langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Betrokkene verklaart dat hij sinds juni 1997 in België verblijft. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkene heeft geweigerd om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd na zijn asielprocedure. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Ook dient er opgemerkt te worden dat tegen betrokkene een Ministerieel Besluit tot terugwijzing uitgevaardigd werd op 23.06.2004 waarbij hij werd gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en het hem werd verboden het opnieuw te betreden gedurende tien jaar. Betrokkene heeft ook de bepalingen van dit Ministerieel Besluit naast zich neergelegd en heeft zich gedurende al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat betrokkene sinds juni 1997 in België verblijft, is te wijten aan zijn eigen houding op dat moment en bijgevolg kan dit element niet in zijn voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beweert dat hij een relatie heeft met mevrouw [O.A.] [ov: – R.R.: ...], dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat hij wettelijk wil gaan samenwonen of huwen met mevrouw [A.]. Vooreerst

dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij daadwerkelijk een relatie zou hebben met mevrouw [A.]. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen zodat zijn beweringen kunnen gestaafd worden. Het louter voorleggen van de verblijfskaart van mevrouw [A.] heeft onvoldoende bewijskracht om van een relatie te kunnen spreken. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier noch het rijksregister van betrokkene dat hij reeds de nodige (voorbereidende) stappen heeft genomen om een wettelijke samenwoning te laten registreren of om een huwelijksaangifte bij de gemeente in te dienen. Terzijde dient er vervolgens nog opgemerkt te worden dat uit het rijksregister van betrokkene én van mevrouw [A.] blijkt dat zij op dit moment niet op hetzelfde adres verblijven. Mevrouw [A.] blijkt woonachtig te zijn in Kortrijk en betrokkene heeft zijn verblijfplaats in Menen. Op basis van al deze elementen kan de bewering dat betrokkene een relatie zou hebben met mevrouw [A.] niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Aangezien betrokkene niet op afdoende wijze aantoont dat hij daadwerkelijk een relatie zou hebben met mevrouw [A.] én hij niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven, is artikel 8 van het EVRM hier dan ook niet van toepassing. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004).

Verder beweert betrokkene dat hij in zijn land van herkomst niets meer heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven. Echter, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers, de IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou, Rusland. Betrokkene staft de bewering dat hij niet gemachtigd is tot verblijf in het buitenland met geen enkel bewijsstuk. Ook zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de nodige vertragingen en administratieve rompslomp. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Tot slot beroept betrokkene zich, ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse taalcursussen gevolgd, heeft een grote vrienden- en kennissenkring, legt diverse getuigenverklaringen voor, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, is werkwilbig en legt een sollicitatieformulier voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de het voorwerp van het beroep

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan ook een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 20 oktober 2016 aan te vechten. De bijlage 2 waarnaar hij hiervoor verwijst, betreft evenwel enkel de

bestreden beslissing tot onontvankelijkheid en geen bevel om het grondgebied te verlaten. In het administratief dossier is ook geen verwijderingsmaatregel betekend op 20 oktober 2016 terug te vinden.

Ter terechtzitting hierop gewezen, is verzoeker het er mee eens dat, ondanks de vermelding van een bevel om het grondgebied te verlaten in het verzoekschrift, de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden geacht de enige bestreden beslissing te zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. “

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verwerende partij in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissingen van enerzijds de burgemeester van de Stad KORTRIJK en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Toelichting

Doordat verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag tot regularisatie in België rechtvaardigen.

Verwerende partij motiveert haar beslissing o.a. door te stellen dat er geen voldoende bewijs wordt voorgelegd nopens de relatie tussen verzoeker en mevrouw [A.].

Nochtans is verweerder reeds geruime tijd gedomicilieerd op hetzelfde adres van mevrouw [A.], die mede-eigenaar is van de woning gelegen te 8500 KORTRIJK, [...] (stuk 4 en 5). Zij heeft de woning destijds aangekocht met wijlen haar echtgenoot. Inmiddels staat de woning op haar naam en die van haar zoon. Mevrouw [A.] woont sedert 2008 in de woning (stuk 6).

De motivering van verwerende partij om te besluiten dat er geen relatie is tussen verzoeker en mevrouw [A.] is niet correct. De dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de stukken van verzoeker.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van verwerende partij op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er geen elementen zijn, waaruit zou blijken dat verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer

algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering' (zie supra).

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van verwerende partij ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat verwerende partij (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van verwerende partij.

Toelichting

De gevolgen van de bovenvermelde beslissingen zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissingen te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker compleet veranderd en hij genoodzaakt is om terug te keren naar een land waar hij geen banden meer mee heeft en dat hij zijn echtgenote dient achter te laten.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven abrupt afgebroken zou worden.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Wat meer is verzoeker doet er werkelijk alles aan om zich hier volledig in te zetten en heeft zich als vrijwilliger ingezet voor meerdere organisaties en gezinnen.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is."

3.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissingen.

Toelichting

De bovenvermelde beslissingen betekenen duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt

eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld, bovendien woont zijn verloofde, zijn familie en zijn vrienden hier.

Binnenkort hoopt binnenkort te huwen met zijn verloofde met wie hij inmiddels een duurzame relatie heeft opgebouwd. De kinderen van mevrouw [A.] beschouwt hij als eigen, nu hun natuurlijke vader reeds enkele jaren terug is overleden (stuk 13).

Het begrip 'privéleven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

Uit de stukken die reeds samen met het verzoek tot regularisatie werden neergelegd blijkt overduidelijk dat verzoeker zijn sociale leven volledig heeft opgebouwd in België.

De beslissing met gevolg een verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van verweerster is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schendt."

3.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorzien in de mogelijkheid om een visum toe te kennen door de Belgische overheid op grond van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 9bis de vernietiging en de schorsing van de bovenvermelde beslissingen.

Toelichting

Verzoeker bevindt zich in de bijzondere omstandigheden zoals vermeld in artikel 9bis Vw.

Het is voor verzoeker immers onmogelijk om een visum aan te vragen in Armenië, gezien er geen Belgische Ambassade voorhanden is. Zoals in de beslissing van 7 oktober 2016 wordt aangehaald gaat een visumaanvraag via de Belgische ambassade te Moskou gepaard met de nodige vertragingen en administratieve rompslomp.

Ondertussen kan ook hij niet gaan werken. Nochtans wenst verzoeker zo spoedig mogelijk aan het werk te gaan. Hij heeft meerdere opleidingen gevolgd en kan ook terugvallen op zijn Armeens diploma als chef-kok.

Ten onrechte besliste de dienst Vreemdelingzaken dat er geen ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw [A.].

Op heden zijn partijen verloofd en binnenkort treden zij in het huwelijk (stuk 3).

Verzoeker legt meerdere foto's voor waaruit wel degelijk blijkt dat hij al meerdere jaren een duurzame relatie heeft met mevrouw [A.] (stuk 7). Mevrouw [A.] heeft een tijdelijk verblijf (stuk 8) en is aangesloten bij de CM (stuk 9).

Verzoeker heeft tevens volmacht op de bankrekeningen van mevrouw [A.] (stuk 10).

Op heden diende mevrouw [A.] een verzoekschrift in tot het bekomen van het statuut van staatloze, met oog op de aanvraag tot Belgische nationaliteit (stuk 11).

Mevrouw [A.] heeft altijd gewerkt maar ontvangt op heden een ziektevergoeding ten belope van € 1.585,74 gezien zij ingevolge een arbeidsongeval voor dan 66% arbeidsongeschikt werd verklaard (stuk 12)."

3.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, omdat ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel enkel wordt voorzien in een stereotiepe, algemene en vage motivering waarbij wordt voorbijgegaan aan de concrete gegevens van de zaak. Hij beperkt zich op dit punt evenwel tot een vaag en algemeen betoog, zonder dat hij op concrete wijze duidt op welke van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ofwel geen ofwel geen afdoende motivering werd voorzien. Een dergelijk betoog mist de vereiste precisie om te worden aangenomen. Ten overvloede dient nog te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geïjkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de voorziene motivering, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde verweerder dat verzoeker met zijn aanvraag niet aantoonde dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken. Verzoeker betwist deze motivering.

Verzoeker betoogt allereerst dat de door hem ingeroepen relatie met mevrouw A. ten onrechte niet is aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In dit verband werd in de bestreden beslissing het volgende geoordeeld:

“Betrokkene beweert dat hij een relatie heeft met mevrouw [O.A.] [ov: – R.R.: ...], dewelke over een legaal verblijf beschikt, en dat hij wettelijk wil gaan samenwonen of huwen met mevrouw [A.]. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij daadwerkelijk een relatie zou hebben met mevrouw [A.]. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen zodat zijn beweringen kunnen gestaafd worden. Het louter voorleggen van de verblijfskaart van mevrouw [A.] heeft onvoldoende bewijskracht om van een relatie te kunnen spreken. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier noch het rijksregister van betrokkene dat hij reeds de nodige (voorbereidende) stappen heeft genomen om een wettelijke samenwoning te laten

registreren of om een huwelijksaangifte bij de gemeente in te dienen. Terzijde dient er vervolgens nog opgemerkt te worden dat uit het rijksregister van betrokkene én van mevrouw [A.] blijkt dat zij op dit moment niet op hetzelfde adres verblijven. Mevrouw [A.] blijkt woonachtig te zijn in Kortrijk en betrokkene heeft zijn verblijfsplaats in Menen. Op basis van al deze elementen kan de bewering dat betrokkene een relatie zou hebben met mevrouw [A.] niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Waar verzoeker deze motivering leest als dat het bestuur besluit dat er geen relatie is tussen hem en mevrouw A. is deze lezing niet geheel juist. Verweerder stelde enkel vast dat verzoeker, in het kader van zijn aanvraag, heeft nagelaten een voldoende bewijs voor te leggen dat er daadwerkelijk sprake is van een relatie. Hij stelde dat het loutere voorleggen van de verblijfskaart van mevrouw A. hiervoor niet kan volstaan. Hij wees er bijkomend op dat nergens uit bleek dat er reeds voorbereidende stappen waren gezet om een huwelijk of wettelijke samenwoning aan te gaan en het rijksregister ook leerde dat zij niet op eenzelfde adres verbleven.

Verzoeker betwist dat er geen voldoende bewijs voorlag van zijn relatie. Hij stelt reeds geruime tijd te zijn gedomicilieerd op hetzelfde adres als mevrouw A. Ter staving hiervan verwijst hij naar een attest van samenstelling van gezin van de stad Kortrijk van 25 oktober 2016.

De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Het kwam ook aan verzoeker toe om in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op concrete en onderbouwde wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken. Hij draagt hierbij in principe de bewijslast. Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting niet aan te betwisten dat louter aan de hand van de verblijfskaart van mevrouw A. nog geen daadwerkelijke relatie kan worden vastgesteld. Deze beoordeling kan ook geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd, hetgeen verzoeker op zich ook niet stelt. Hij betwist ook niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen stappen had ondernomen voor het aangaan van een huwelijk of een wettelijke samenwoning. Aan de hand van het thans voorgelegde attest van gezinssamenstelling toont hij evenmin aan dat verweerder in de bestreden beslissing incorrect vaststelde dat op dat ogenblik verzoeker op een ander adres stond gedomicilieerd dan mevrouw A. Het thans voorgelegde attest van gezinssamenstelling dateert immers van 25 oktober 2016, ofwel van ruim na het nemen van de bestreden beslissing, en toont niet aan dat verzoeker reeds op hetzelfde adres als mevrouw A. stond gedomicilieerd op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing verder geen rekening houden met stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die zelfs dateren van na het nemen van deze beslissing, en die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift bij de Raad voegde. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de huidige procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Hetzelfde geldt voor de thans naar voor gebrachte stukken die erop duiden dat er intussen wel concrete huwelijksplannen zijn, de naar voor gebrachte foto's, de volmacht en de overige nieuwe stukken betreffende mevrouw A. Deze stukken lagen niet voor in het kader van de aanvraag, en konden door het bestuur dan ook niet in rekening worden gebracht.

In zoverre verzoeker, nog steeds wat de ingeroepen relatie met mevrouw A. betreft, stelt dat niet het minste onderzoek is gevoerd naar de stukken, merkt de Raad nog op dat op lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met de voorgelegde verblijfskaart van mevrouw A. Er werd evenwel geoordeeld dat dit niet kan dienen als bewijs dat verzoeker dan ook daadwerkelijk een relatie heeft met de betrokken persoon, te meer waar er geen samenwoning of stappen voor het aangaan van een huwelijk of wettelijke samenwoning bleken. Verzoeker toont niet aan dat hij nog andere stukken voorlegde die wel konden wijzen op een daadwerkelijke relatie. Verzoeker houdt verder onterecht voor dat het dan aan het bestuur was om op eigen houtje na te gaan of er niet alsnog sprake was van een relatie. Hij gaat er hierbij aan voorbij dat hij de bewijslast draagt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoeker kan ten slotte ook niet dienstig voorhouden dat het bestuur dan een verder onderzoek had moeten voeren naar stukken die door hem niet waren aangebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing of zelfs dateren van nadien.

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoeker het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de voorziene motivering omtrent zijn beweerde relatie met mevrouw A. niet aan.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat verweerder ook rekening hield met de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheid dat hij onmogelijk in Armenië het vereiste visum kan vragen, omdat er daar geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is. Hij aanvaardde dit niet als een buitengewone omstandigheid, omdat de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet worden gevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland en verzoeker niet aantoonde dat het voor hem dan niet mogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging voor Armenië, in casu de Belgische ambassade in Moskou. Hij stelde vast dat verzoeker zijn bewering dat hij niet is gemachtigd tot een verblijf in het buitenland, niet staaft met enig bewijsstuk. Het gegeven dat het indienen van de aanvraag via Moskou kan leiden tot vertragingen en een administratieve 'rompslomp' toonde voor verweerder ook nog niet aan dat een aanvraag via deze weg niet in redelijkheid mogelijk is. Hij wees erop dat Armeniërs regelmatig via deze weg een aanvraag indienen. Door te herhalen dat er in Armenië geen Belgische vertegenwoordiging aanwezig is en het gestelde in de bestreden beslissing te bevestigen dat het indienen van een aanvraag via Moskou kan leiden tot vertragingen en een administratieve 'rompslomp', toont verzoeker het incorrect, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig karakter van de voorziene motivering dat hiermee nog geen buitengewone omstandigheid blijkt, niet aan. De voorziene motivering wordt niet onderuit gehaald. Verzoeker betwist ook niet dat vele Armeniërs er wel in slagen om via de Belgische ambassade in Moskou een aanvraag in te dienen en brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat dit voor hem anders ligt of dit voor hem alsnog bijzonder moeilijk ligt.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij, in de periode dat hij in het buitenland de aanvraag indient, niet kan werken, hoewel hij meerdere opleidingen heeft gevolgd en kan terugvallen op een Armeens diploma als chef-kok. In dit verband wordt opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker enig tewerkstelling in België als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Er blijkt ook niet dat hij toelating heeft om actief te zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat enige tewerkstelling in België ten onrechte niet in rekening is gebracht of is aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verder merkt de Raad op dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de ingeroepen werkwilgheid van verzoeker. Hij was evenwel van mening dat dit gegeven de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreft en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Er worden geen concrete argumenten aangebracht die wijzen op het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling, te meer waar – zo wordt herhaald – niet blijkt dat verzoeker actueel toelating heeft om te werken in België.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een onzorgvuldig onderzoek van de ingeroepen elementen en voorgelegde stukken kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het artikel 52 van de Vreemdelingenwet, intussen opgeheven, had betrekking op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van ingediende asielaanvragen. Er kan niet worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door het nemen van de thans bestreden beslissing, die niet is genomen in het kader van een asielaanvraag. Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen nadere toelichting.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat

van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, meer bepaald de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beroept verzoeker zich op een privé- en gezins- of familieleven in België, gelet de duurzame banden die hij met België heeft ontwikkeld en het feit dat zijn partner en haar kinderen, zijn familie en zijn vrienden hier verblijven. Hij stelt zijn psychologisch en sociaal evenwicht te vinden op het Belgische grondgebied. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet evenredig is.

In zijn aanvraag beriep verzoeker zich, wat de buitengewone omstandigheden betreft, op een schending van artikel 8 van het EVRM indien hij moet terugkeren naar zijn herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Hij wees hierbij in de eerste plaats op een gezins- of familieleven met mevrouw A. Verder stelde hij sinds 1997 het centrum van zijn belangen in de zin van dit verdragsartikel in België te hebben opgebouwd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met deze door verzoeker ingeroepen elementen. Hij was evenwel van mening dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een daadwerkelijke relatie met mevrouw A. niet aannemelijk maakte, en dus evenmin een daadwerkelijk gezins- of familieleven dat als dusdanig onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Er werd verder vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker nog andere familieleden heeft in België. Verder was verweerder van oordeel dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Om deze redenen was hij van oordeel dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bescherming verleend door deze verdragsbepaling om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Uit de voorgaande bespreking van de middelen volgt dat verzoeker naliert om in het kader van de thans voorliggende aanvraag een bewijs voor te leggen van een daadwerkelijke relatie met mevrouw A. Hij weerlegt deze vaststelling niet. Het louter voorleggen van een verblijfskaart van mevrouw A. kan inderdaad niet volstaan als bewijs van een daadwerkelijke relatie of als bewijs van een hechte band die beschermenswaardig is onder het artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan het bestuur thans niet dienstig tegenwerpen geen rekening te hebben gehouden met elementen en/of stukken die hij naliert ter ondersteuning van zijn aanvraag voor te leggen en/of die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Hij betwist verder evenmin te hebben nagelaten een bewijs voor te leggen van de aanwezigheid van andere familieleden in België. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte enig beschermenswaardig gezins- of familieleven niet in rekening heeft gebracht.

Waar verzoeker zich beroept op een privéleven in België, herhaalt de Raad allereerst dat het louter voorleggen van een verblijfskaart van een andere vreemdeling niet volstaat als bewijs van een daadwerkelijke relatie of als bewijs van een hechte band die beschermenswaardig is onder het artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt verder in zijn middel op zeer algemene wijze dat hij vrienden en kennissen heeft in België en hier zijn sociaal en psychologisch evenwicht heeft gevonden. Verweerder kon in de situatie van verzoeker, met name deze van een vreemdeling die nooit een definitieve toelating verkreeg om in het Rijk te verblijven, evenwel oordelen dat gewone sociale relaties er niet toe leiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM optreedt. De Raad stelt vast dat deze beoordeling in overeenstemming

is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zo kan in dit verband worden gewezen op het arrest Nyanzi / het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008. Zoals in de thans voorliggende zaak betrof het hier een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal of precair verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had verkregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was.

Ook in vaste rechtspraak van de Raad van State wordt zo geoordeeld dat gewone sociale relaties er niet toe leiden dat de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM optreedt (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder handelde in strijd met artikel 8 van het EVRM waar deze oordeelde dat in de situatie van verzoeker – met name deze van een vreemdeling die nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen en van wie het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was – de gewone opbouw van sociale relaties de bescherming van deze verdragsbepaling nog niet doet optreden. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat de door hem ingeroepen sociale relaties in België ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing verder reikten dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit waren dat zij, in casu, wel de bescherming van artikel 8 van het EVRM konden doen optreden.

De Raad benadrukt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen, in beginsel niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn situatie ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing werd gekenmerkt door omstandigheden die alsnog wijzen op een miskening van artikel 8 van het EVRM door de enkele verplichting dat hij de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland dient in te dienen. Er blijkt geenszins dat deze enkele verplichting tot gevolg heeft dat de (sociale) banden die er bestaan met België dan teniet zouden gaan. Verzoeker beperkte zich in zijn aanvraag in dit verband ook tot het stellen dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, zonder concreet toe te lichten waarom dit gegeven hem verhindert de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of het hierin vervatte evenredigheidsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

3.2.6. Het proportionaliteitsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat inhoudt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zijn belangen disproportioneel benadeelt waar hij zijn echtgenote in België dient achter te laten, herhaalt de Raad dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing niet weerlegt dat hij in zijn aanvraag naliet het bewijs voor te leggen van een daadwerkelijke relatie, laat staan van een huwelijk. In deze situatie kan geen kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit worden vastgesteld.

Verder wijst verzoeker op het gegeven dat hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland. In dit verband wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie voor ondersteuning bij een terugkeer naar zijn herkomstland. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze motivering en geeft zo niet aan deze te betwisten. Aldus toont hij ook niet aan dat deze beoordeling, of de bestreden beslissing, disproportioneel is. Verzoeker beperkt zich op dit punt bovendien tot een bijzondere algemene bewering, zonder ook maar de minste nadere toelichting of een begin van bewijs naar voor te brengen. Enige disproportionaliteit wordt andermaal niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt nog te worden weggerukt uit de omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht heeft gevonden. Hij stelt dat een terugkeer naar het herkomstland hem onherstelbaar zal schaden en zijn sociaal leven hier ook abrupt zal worden afgebroken. Nu verzoeker evenwel niet aannemelijk maakte in het kader van zijn aanvraag stukken te hebben voorgelegd die erop wezen dat de ingeroepen sociale relaties in België ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing verder reikten dan een gewone opbouw van sociale relaties en alsnog van die aard en intensiteit waren dat zij, in casu, wel de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen doen optreden, toont hij opnieuw niet aan dat de bestreden beslissing als disproportioneel is te beschouwen. Hij blijft verder in gebreke om met concrete argumenten dan aannemelijk te maken dat de enkele verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen hem reeds onherstelbaar dreigt te schaden. Hij beperkt zich tot een zodanig algemene bewering dat deze niet kan overtuigen. Er kan niet zomaar worden aangenomen dat men door het enkele gegeven dat men een vertrouwde omgeving dient te verlaten om elders volgens de geëigende procedure een aanvraag te richten tot het bestuur reeds onherstelbare schade zou oplopen. Er blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat in casu de elementen inzake de duur van het verblijf in België en de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt ook geenszins dat deze enkele verplichting dan tot gevolg heeft dat de banden met België teloor zouden gaan. Hiertoe liggen in casu geen concrete aanwijzingen voor. Enige nadere toelichting wordt hiertoe ook niet verstrekt.

De Raad wijst er voorts op dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van bepaalde maatschappelijke belangen, zoals de bescherming van de openbare orde en het in stand houden van socio-ecomomische verworvenheden. Het feit dat het bestuur een maatregel treft, met het oog op het laten respecteren van de verblijfswetgeving, is op zich in casu niet disproportioneel nu deze maatregel er wel op is gericht de naleving van de Vreemdelingenwet af te dwingen en bepaalde controles mogelijk te maken, maar anderzijds niet tot gevolg heeft dat verzoeker in de onmogelijkheid wordt gesteld om tot een verblijf te worden gemachtigd indien hij hiertoe de geëigende procedure volgt.

Verzoeker stelt nog dat hij nooit tijdens zijn verblijf in België schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Hij stelt er alles aan te doen om zich volledig in te zetten en stelt reeds als vrijwilliger te hebben opgetreden. Deze elementen volstaan evenwel niet om alsnog het disproportioneel karakter van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker lijkt er ook aan voorbij te gaan dat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 juni 2004, met een verbod om gedurende 10 jaar België opnieuw binnen te komen en er te verblijven en dit omdat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde schaadde.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.7. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS